

[P^{er} Møller.]

der er gældende i de egentlige butikker. Jeg er ikke i tvivl om, at de tatovører, der har dette erhverv som deres heltidsbeskæftigelse, har en ikke ringe ansvarsfølelse, som vi godt kan anerkende; dermed er ikke sagt, at alle fremgangsmåder og metoder er helt, som rimeligt var; en vis sygdomsrisiko er der vel stadig forbundet med tatoveringer, men hvis man vil det til livs, tror jeg, man vil være bedst tjent med, at tatoveringerne i så stor udstrækning som muligt kommer til at foregå i egentlige butikker eller håndværkslokaler, hvad man nu vil kalde det.

Jeg vil derfor anbefale, at man følger flertallet i udvalget og stemmer for at afvise forslaget om at indføre lukkelovsbestemmelser for den erhvervsmæssige tatovering.

Gerda Møller: I den artikel i Ugeskrift for Læger, som lægerne Pers og von Herbst skrev, og som vel egentlig er årsagen til, at vi i dag behandler et lovforslag om tatovering i folketinget, skriver de to læger, at tatovering er hævdvunden skik og brug inden for bestemte professioner, især blandt søfolk og håndværkere. Der er jo i øvrigt også her i landet erfaring for, at adskillige, der som voksne og med fuldt overlæg har ladet sig tatovere, senere hen i livet og i resten af deres levetid har været glade for og tilfredse med, at de er blevet tatoveret, og derfor synes jeg, det er rart at konstatere, at ikke alt i dette land skal være forbudt, og at det foreliggende lovforslag hovedsagelig tager sigte på at beskytte de unge under 18 år.

Jeg kan derfor på det konservative folkepartis vegne anbefale bestemmelsen i lovforslagets § 1, der gør det strafbart at tatovere personer under 18 år, samt det stillede ændringsforslag til § 1, der indfører almindeligt forbud imod tatovering af personer i hovedet, på halsen og på hænderne. Unge under 18 år er jo ikke myndige, og gennem de undersøgelser, der har været foretaget, har det vist sig, at de ikke altid

er i stand til at overskue konsekvensen af de handlinger, de foretager, og heller ikke, hvad tatovering kan medføre for dem senere i livet. Derfor synes jeg, det er rigtigt, at vi gennem dette lovforslag medvirker til at gennemføre den beskyttelse af de unge, som en straf for tatovering vil være.

Selv om vi i det konservative folkeparti er tilhængere af den størst mulige frihed og det størst mulige personlige ansvar for det enkelte menneske, finder vi det også rigtigt at medvirke til, at det bliver forbudt at foretage tatovering på hals, i hoved og på hænder. Der kan jo opstå visse vanskeligheder for de mennesker, der har fået foretaget sådanne tatoveringer, vanskeligheder med hensyn til at få erhverv inden for visse områder af vort erhvervsliv; der kan være vanskeligheder, når de står over for at skulle indgå ægteskab, og der kan være vanskeligheder med hensyn til resocialisering.

Derimod kan vi fra konservativ side ikke medvirke til gennemførelsen af § 2 i lovforslaget, der vil bringe tatovørerne ind under lukkelovens bestemmelser. Det sagde jeg også allerede ved første behandling. Jeg sagde i hvert fald, at jeg havde nogle betænkeligheder ved at gå ind for denne bestemmelse, og jeg mener ikke, at jeg, som fru Camma Larsen-Ledet mente, er sprunget fra; jeg sagde netop, at jeg kunne gå ind for at bruge lukkeloven, hvis der dermed skabes sikkerhed for, at ingen tatovering overhovedet kunne foregå efter den almindelige butikslukketid. Det er netop det, der er det springende punkt, for vi mener ikke, at vi gennem denne lovbestemmelse kan få nogen garanti for, at tatovering ikke alligevel vil finde sted, blot ikke hos dem, der kalder sig professionelle tatovører, men hos amatører, som vil trodse forbuddet, og hvis virksomhed det vil volde politiet vanskeligheder at kontrollere.

Det synspunkt, jeg her fremfører, støttes jo også af Foreningen af Politimestre i Danmark ifølge de udtalelser og ifølge det